DE ACUM ŞI PÂNĂ-N NOAPTE

de Ana-Maria Negrilă

1. Un început de toamna asa cum rar se mai putea vedea din cauza poluarii, o vreme calda, fara sa fie neplacuta, dar înca amintind de dogoarea verii, un vânt domol, ce avea sa lase loc crivatului, si mai ales culorile rosii-caramizii si galbene ale iederei de pe zidurile caselor si de pe decoratiunile aranjate pe rogojinile din panuse de porumb atârnate la portile mustariilor. La asta ma gândeam în dupa aminza aceea în timp ce treceam pe lânga Hanul lui Manuc, îndreptându-ma spre Cinemateca si spre Café Plastic. Aveam o întâlnire sau cel putin ceva ce s-ar fi putut numi asa daca persoana care ma astepta ar fi fost alta.

Era duminica dupa-amiaza, vânzatorii de pe Lipscani începusera deja sa-si strânga tarabele, nimeni nu se afla în fata Bancii si nici mai departe pe strada nu se vedea nineni. Locul avea ceva dintr-o promenada parasita de turisti si aflata în pragul iernii, un loc de plimbare abandonat sau o faleza si un cazinou la marginea marii în luna septembrie.

Cafeneaua spre care ma îndreptam era noul sediu al vânatorilor de vise, locul în care cei care scapasera în urma raziei de la Cina se hotarâsera se se regrupeze. Nu mai fusesem acolo de ceva timp, de fapt de mai mult de câtiva ani, cam de când obisnuiam sa merg la Cinemateca, dar toate acestea trecusera o data ce interesul pentru vechile filmele fusese înlocuit de noua moda a distractiilor din cele trei lumi virtuale ale Radharcului.

Decorul era neschimbat. Afise cu filme alb-negru, cu actori si regizori celebri cu aproape o suta de ani în urma, cu Felini, cu Pasolini si cu Akira Kurosawa stând de paza la intrarea într-o altfel de lume decât cea pe care o vândusera ei în alb si negru. Cafeneaua era ciudat împartita pe doua etaje, ocupând holurile cinematografului, pe pereti afise si tablouri de Chirnoaga reprezentând pacatele omenirii, pe scari ghivece mari cu ficusi, iar pe tavan spoturi galbui.

Draga statea la o masa si se privea calma în oglinda ce acoperea partea din spate a barului. Sau poate ca nu se privea pe ea, ci doar vroia sa ma vada venind fara sa lase impresia ca era nerabdatoare. Stiam ca ma observase înca de când coboram scarile, dar nu întoarse capul pâna nu ma asezai lânga ea. Situatia era însa aceeasi ca înainte sa se uite la mine, pentru ca ma privea fara expresie de parca nici nu m-as fi aflat acolo. De fapt pentru ea încetasem sa mai exist din momentul în care alesesem refugiul în Radharc. Nu ne certasem, doar îmi comunicase parerea ei despre drogul viselor si asta fusese tot pentru ca nici eu nu puteam sa ramân lânga cineva care nici macar nu ma mai considera facând parte dintre oameni.

Acum ma chemase fara sa-mi spuna de ce, decât poate ca avusese dreptate si ca reusisem sa pierd totul, si slujba si situatia pe care-o aveam, si chiar si posibilitatea de a intra în Lume, pentru ca nu mai aveam nici un ban si nici ceva de vândut. Ea arata foarte tânara si foarte bine îmbracata, se tunsese si se vopsise roscata, parea acum diferita, pe când eu aveam tot

aceleasi haine de acum doi ani si începusem deja sa încaruntesc, dar asta nu avea mare importanta pentru ca în Lume eram tot tânar si aratam asa cum vroiam sa arat.

- Ai slabit, îmi spuse Draga ca o constatare. Esti bolnav?

- Nu, i-am raspuns. Sunt doar obosit. Lumile te solicita.

Dadu din cap, fara sa para îngrijorata, acceptând explicatia mea.

- Am înteles ca esti considerat un ...veteran al Lumii Nobiliei...

Sovaise usor înainte sa spuna cuvântul "veteran" de parca nu ar fi fost sigura ca asa se zicea de fapt. Gura i se strâmbase usor în timp ce rostise ultima fraza. Am asteptat sa-mi spuna pentru ce ma chemase pentru ca între noi discutiile de prisos nu-si mai aveau rostul. Lânga masa noastra se afla un acvariu imens cu pesti exotici si, uitându-ma la ei cum înotau proptiti între doua ape am avut senzatia ca traversasem deja granita spre Lumea Nobiliei, ca eram în mijlocul marii, iar pestii - uitarii ma trageau în adâncuri si nimic nu mai avea rost si nimic nu mai era de înteles pentru ca nici nu mai stiam unde ma aflam si nici ce faceam acolo.

Totul era o nebuloasa, o negura ce se cobora asupra mea de fiecare data când luam drogul, dar acum nu luasem nimic si atunci de ce ma simteam asa, de ce contururile meselor si al oamenilor se amestecau cu formele pestilor si de ce fata Dragai era dintr-odata ca rupta dintr-una din frescele Nobiliei ?

- Am nevoie de ajutorul tau pentru ca la rândul meu vreau sa fac un serviciu unei prietene, unei prietene foarte foarte apropiate, spunea Draga privindu-ma în ochi de parca ar fi vrut sa se asigure ca întelegeam care era de fapt mesajul. Ea are o cunostiinta, un prieten de afaceri, cum se zice, si pe care ar vrea sa-l introduca în una din Lumi, la Nobilia, în Petrator sau în Matiade, las la latitudinea ta în care din ele, doar ca tipul asta a cunoscut tot felul de alte moduri de a se distra si acum are nevoie de altceva. Prietena mea va fii foarte generoasa daca accepti sa-i fi ghid.

Deja ma simteam mai bine, Draga nu observase ce se întâmplase desi înca îmi era greu sa ma concentrez, iar realitatea mi se parea lipsita de substanta. Mesele si scaunele nu ascundeau nimic, dar ceva se pregatea parca sa iasa la iveala, ceva se suprapunea peste imagina barului.

- Eu stiu sa navighez doar în Lumea Nobiliei si apoi zonele acestea sunt periculoase, am spus încet doar ca sa vad cum o sa reactioneze.

Îmi zâmbi brusc cu mila asa cum faci în fata unui om care nu e în stare sa înteleaga nici cele mai simple lucruri.

- Cât ma plateste? am întrebat-o ca sa schimb subiectul.

Ma privi usor mirata de parca nu s-ar fi asteptat sa fiu atât de direct si apoi îsi coborî privirea spre poseta de piele visinie pe care o tine pe genunchi. Am urmarit-o cum trage încet fermoarul ca si când nu s-ar fi hotarât înca daca s-o deschida sau nu. Apoi nu am mai fost atent la ea ci la una din chelneritele ce se foiau prin preajma si care observase ca nu

consumam nimic. Am comandat pentru Draga un coniac, iar pentru mine, o apa minerala încercând sa nu privesc spre acvariu. De fiecare data când îl prindeam chiar si cu coada ochiului mi se parea ca sticla se misca, peretii se umflau gata sa plesneasca si sa-si verse continutul peste noi. Acvariul respira, pestii se strâmbau repezindu-se spre noi-o masa de gelatina în care ne scufundam.

- De când cu Lumea, esti foarte sobru, observa ea în timp ce tragea de fermoar în sens opus.

Pe masa aparuse un plic alb, facut din hârtie lucioasa de buna calitate. L-am ridicat de un colt - parea destul de voluminos.

- Nu-i numara aici, asta-i tot ce te rog. Oricum sunt destui ca sa intri într-o Casa de Vise.

- Dar daca mai am nevoie de un supliment?

Expresia aceea dispretuitoare si atât de caracteristica îi aparu din nou pe fata.

- Daca mai ai nevoie de ceva, trebuie doar sa ceri. Am depasit de mult momentul când îmi faceam griji pentru tine. Oricum ma astept ca într-una din zilele astea sa aflu ca ai ramas de tot în Lume.

Am râs si nu am spus nimic, pentru ca nu mai era nimic de zis, apoi am luat plicul, l-am îndoit si l-am pus în buzunar. Draga s-a ridicat, a spus: "Ce bine ca ne-am înteles" si de odata a zâmbit, iar toata expresia i s-a modificat, dar în asa fel încât mi-am dat seama ca se prefacea. Nu eu eram însa cauza schimbarii, ci un tânar înalt si bine îmbracat care tocmai cobora scarile. M-am ridicat si eu simtind ca urmeaza o prezentare si într-adevar:

- Dan, îmi spuse ea când tânarul ajunse lânga noi, sa ti-l prezint pe Emanuel Panu, prietenul unei foarte bune prietene a mea. Pe el va trebui sa-l conduci în Lume.

I-am strâns mâna care era umeda si rece, iar când m-am uitat în ochii lui am vazut ca erau morti, morti si asta în timp ce acvariul se spargea umplând barul de urmele transparente ale apei si pestilor. Morti eram poate si noi, dar înca nu ne dadeam seama, pentru ca drogul nu avea alta cale de iesire si nici alta rezolvare. Cu totii aveam sa ne cufundam în moarte cu fiecare calatorie facuta, fara sa mai putem iesi la suprafata.

2. Pentru a ajunge în Lumea Nobiliei nu trebuia decât acea întepatura de care ma temeam si prin care-mi introduceam în organism drogul ce la început fusese extras din sângele autistilor, având ca efect o ruptura ce se producea în Real si care facea trecerea în trei tarâmuri imaginate de parinti, de Mara, Matei si Petru, primii oameni care ajunsesera vreodata acolo. Treptat, fiecare îsi crease propria lume dupa chipul si asemanarea lui, si tot treptat, alti navigatori dorisera sa se înjecteze cu mixtura aceea de droguri si sânge si sa faca saltul în Radharc. Drogul fusese interzis imediat ce se aflase de el, dar asta nu-i împiedicase pe afaceristii sfârsitului de mileniu sa-i vâneze pe autisti pentru a le lua sângele din care se obtinea marfa de o calitate superioara surogatelor care napadisera piata.

Parintii acestor copii încercasera sa-i protejeze, formasera asociatii, unii emigrasera în tari în care existau legi dure împotriva Radharcului, dar si asa, putini ajunsesera sa-i vada crescând. Multi autisti fusesera rapiti în ultimii ani si dusi ca sclavi pe lânga laboratoarele clandestine, dar extem de profitabile si de bine dotate. Toti vroiau sa ajunga în Radharc si o data, la o petrecere, ma lasasem si eu atras de mirajul noilor lumi si trecusem dincolo.

Ma aflam în Lumea Nobiliei si acel nou Bucuresti ma uimea pentru ca doar Hanul lui Manuc si zona Palatului Vechi mai ramasesera din centrul orasului, iar de acolo pâna la marginile lumii, Piata Unirii fusese înlocuita de un golf verde înconjurând Dealul Mitropoliei, ce se transformase într-un munte cu vârful rotunjit ca o spinare iesind din ape. Biserica mai ramasese sus pe culme, dar asa cum se vedea de jos, parea mai mare decât daca s-ar fi pastrat proportiile obisnuite. În apropiere, pe o alta stânca, se afla ctitoria lui Bucur, iar lânga ea, Radu-Voda, cu intrarea ca un arc de triumf. Dealul Filaret si Parcul Carol erau acum scufundate, iar obeliscul si mausoleul lui Gheorghiu-Dej se întrezareau din adâncuri.

Ma scufundasem o data pâna acolo, dar grilajele ma împiedicasera sa intru asa ca o luasem în jos, trecusem de scari si ajunsesem în dreptul grotei strajuite de titanii lui Paciurea si de statuia ursului de arama. Apa era netulburata si plina de amagiri, asa cum se zicea ca s-ar fi aflat scris în ghidul pierdut al Nobiliei. O lume construita dupa arhitectura unei case de vacanta - ziduri albe, peisaje cu apusuri si rasarituri de soare, mirosul de peste prajit si mai ales zgomotul unei barci cu motor ce ramânea mereu în departare.

Acesta fusese începutul si sentimentul de liniste se mai pastra chiar si dupa atâtea schimbari pentru ca, desi totul parea sa fi ramas nemodificat, veteranii alterasera structura lumii si construisera în profunzime dincolo de zidurile albe, de strazile în panta si de tufele de muscate, tocmai ceea ce li se interzisese sa adauge de catre Mara Nobilia, careia îi placea sa-si contemple creatia asa cum o gândise si facuse ea.

Pâna la malul marii si la promenada lânga care se construise Cazinoul, Mara adusese o mica gara înconjurata de un câmp de ruine romane, de ziduri de un metru înaltime, de coloane rasucite sau de capiteluri cu frunze si ciorchini de struguri, iar din loc în loc mai ramasesera urmele unor mozaicuri cu motive geometrice si ale unor fresce pe care erau înfatisati barbati si femei pe care ea îi cunoscuse. Portretele aveau culorile pastelate ale picturilor funerare alexandrine, pentru ca oamenii acestia erau morti. În spatele figurilor centrale se aflau însa alte fete ce alcatuiau un plan ce parea sa se extinda treptat gata sa acopere fundalul original cu mare si plaja.

În Lume se spunea ca oamenii care mureau aici nu dispareau de tot, iar ceva din ei, din imaginea lor, se pastra în aceste fresce. Picturile deveneau din ce în ce mai complicate, iar fetele celor morti se contopeau unele într-altele si uneori, când treceam pe acolo, ma întrebam daca nu cumva si Emanuel avea sa ajunga printre ele, prins si imortalizat pe unul din pereti.

Acum era noapte în Lumea aceasta, era noapte si eu ma aflam din nou acolo si-mi aminteam cum se auzea zgomotul marii si se vedeau luminile unei statiuni ce se întindea în departare, dincolo de insula Mitropoliei. Emanuel era si el aici, arogant asa cum erau toti cei de teapa lui, crezând ca totul începea si se sfârsea o data cu existenta lui, încercând sa-si explice Lumea Nobiliei asa cum stia el. Deocamdata nu era impresionat. În Casa de Vise încercase sa arate câti bani avea, dar nimeni nu-l bagase în seama.

Drogul era la fel pentru toti si amândoi ne aflam în acelasi apartament închiriat în zona Vitanului vechi, amândoi dormeam si pentru amândoi, peretii camerei se diluasera în contact cu Lumea si iata ca acum sirurile de becuri galbene urmareau conturul hotelurilor de cinci stele, care astfel nu s-ar fi vazut, asa cum nici marea nu se vedea decât acolo unde alte lumini verzi si rosii tremurau în apa. Statiunea nu era decât un decor si nu exista cu adevarat pentru ca multi încercasera sa ajunga la ea, dar nu facusera decât sa se învârteasca în jurul orasului.

Era seara si se simtea miros de iasomie si de lacrimile Maicii Domnului crescuta pe garduri, lânga Hanul lui Manuc. Ansamblul parea atât de potrivit încât cu greu îmi aminteam ca toate aceste lucruri nu faceau parte din Bucurestiul real, ci erau doar o sinteza a unor locuri si a unor orase pe care Mara Nobilia le vizitase. Emanuel nu era însa interesat de peisaj. De cum ajunsesem, vrusese sa iasa sa se distreze, iar eu îl însotisem.

Pe strazile orasului vechi era liniste, se auzeau chiar si greierii, iar luna parea un felinar aprins pe timp de ceata. Era una din acele seri în care se vedeau fulgere la limita estica, chiar deasupra marii si în spatele muntelui ce adapostea Mitropolia si padurile de pini. Din balconul camerei noastre de la Manuc vazusem strazile în panta cu vilele albe, cu gradinile pline cu flori, apoi gara si ruinele, iar mai departe faleza si cazinoul alb si el, marea gri-albastruie si cei doi munti. Mai la stânga era plaja si casele unde aveam sa-l duc pe Emanuel.

Lumea era animata mai ales dupa apus, unii dintre oamenii pe care-i vedeam erau calatori ca si noi, altii fusesera imaginati de Nobilia. Mergeam grabiti si pentru ca nu vroiam sa pierd timpul. Emanuel se uita nemultumit la mine pentru ca, daca el ramasese neschimbat, imaginea mea se îmbunatatise vizibil. Nu mai paream îmbatrânit, nu mai eram bolnav, iar tineretea si eleganta lui nu ma mai punea în umbra, nu ma mai dezavantaja, pentru ca acesta era teritoriul meu, unde el nu era decât un novice. Frumusetea nu însemna nimic în Lume pentru ca orice veteran îsi putea alege o alta înfatisare.

Acum strabateam câteva ulicioare cu aer oriental, cu dughene pline de fructe si flori, cu mere de Siria, piersici de Oman, iasomie de Alep, nuferi de Damasc, lamâi dulci de Egipt, flori de rodii, chitre si boabe de mirt. În fata caselor, pe trepte, veteranii Lumii stateau înconjurati de femeile lor virtuale învesmântate în matasuri în culori vii.

Era o aroma de migdale, de pateuri, de gogosi, de zaharicale numite desfatarile gâtlejului, dar si de alte desfatari, un amestec de parfumuri

necunoscute pentru ca în apropiere se aflau vestitele case de distractii, iar strazile erau acum stropite cu apa de trandafiri amestecata cu mosc. Femeii acoperite de valuri treceau pe langa noi purtând pe cap tipsii pline de dulciuri si bauturi, iar Emanuel le adulmeca pe rând încercând sa prinda ceva din aura ce le însotea.

- Astea nu sunt pentru noi, i-am spus, totul nu e decât aparenta. O sa te duc într-un loc sigur.

A dat încet din cap, fara sa mai protesteze. Era deja ametit, asa cum de fapt si intentionam sa fie. Deja ne aflam în apropierea palatelor de marmura ferecate în mijlocul marilor gradini, desi toate acestea nu se vedeau înca, fiind ascunse în textura Lumii. Casele joase continuau pe ambele parti ale strazilor, iar Emanuel nu se mai satura sa le priveasca. La un moment dat ne-am oprit în fata unei casute, mai umila si mai gârbovita decât celelalte.

- Aici sa fie palatul desfatarilor ? ma întreba el mirat.

I-am facut semn sa nu se pripeasca, am împins usa de lemn si am intrat. Camera era simpla, semanând mai mult cu o magazie decât cu o locuinta - pluguri, sape si greble erau însirate pe lânga pereti, un cuptor într-un colt si o lavita acoperita de velinte cusute cu ata alba, galbena si rosie.

- Si, de aici, încotro? vocea îi era rastita. Nu te achiti prea bine de slujba. Sa nu crezi c-o sa primesti banii de geaba.

M-am înclinat. În Lume pâna si comportamentul mi se modifica.

- Asa sa fie, i-am raspuns si apoi l-am apucat de brat si l-am tras lânga un ciubar plin cu apa.

- Priveste-te. Oglindeste-te, i-am spus.

Ne-am aplecat amândoi odata si când fetele noastre au aparut pe suprafata nemiscata a apei, dintr-odata nu mai eram acolo, ci într-unul din locurile de petreceri, întâmpinati de o fata gratioasa, un model între alte frumuseti, cu fata plina de desavârsire, cu toate desavârsirile staturii ei, cu fruntea alba ca întâia lucire de luna noua, sprâncenele arcuite tot ca luna în patrar, cu ochii negrii privindu-ne stralucitori, toata numai muschi si vibratie, gata sa ofere, sa se lupte si sa se abandoneze în aceeasi masura. Era Vespa, patroana acelui local, buna cunoscatoare a dragostei, dar bolnava, pe moarte, daca nu moarta deja. Daca era asa, atunci numai aici mai exista, iar eu am salutat-o intrând:

Dar cine boiu-ti masura, frumoaso,

Si-l pune alaturi de un ram subtire!

Ne cunosteam de atâta timp încât ma bucuram ca mai traia, chiar si numai în Lume. Gradina în care ne aflam era plina de paturi cu incrustatii de flori de aur si de chilimuri bogate pe care stateau oaspetii. Câteva dansatoare se învârteau si se leganau în jurul fântânii arteziene din mijlocul parcului, hainele lor subtiri li se agitau în jurul trupurilor, esarfele colorate

le zburau din mâini ca niste pasari si totusi nu ajungeau departe, ci se întorceau de fiecare data, fetele le erau stralucitoare si corpurile cuprinse de dorinta asa cum se opreau din dans si se frângeau peste ghizdurile fântânii, sorbind apa din bazin.

- Asteapta-ma aici, i-am spus lui Emanuel. O sa-ti gasesc pe cineva care o sa te multumeasca, dar fara sa-ti faca rau pentru ca aici exista si oameni care nu sunt ce par.

- M-am saturat sa-mi tot repeti ca lucrurile nu sunt ce par, îmi întoarse el vorba privindu-ma ironic. Nici nu ne aflam cu adevarat aici, cum sa fim în pericol? Si, apoi, adauga uitându-se la dansatoare, totul este mai interesant când exista si pericol.

- E adevarat, dar nu te pripi, am spus si m-am retras cu Vespa pentru ca rolul meu nu era sa-l protejez, ci sa-l ajut sa se prinda singur în capcanele Lumii.

Vespa se aseza pe unul din chilimuri si eu m-am întins lânga ea. N-o vazusem niciodata cum arata în real, dar auzisem ca ar fi îmbatrânita si bolnava, însa aici era tânara si atât de frumoasa asa cum poate nu fusese niciodata. Am mângâiat-o usor si ea mi-a zâmbit. Si am ramas amândoi uitându-ne la Emanuel, care se si prinsese în jocul dansatoarelor cu par negru si lung, iar capul lui blond rasarea dintre ele în timp ce dantuiau printre statuile din parc. Pentru o clipa a ajuns lânga noi si atunci l-am întrebat:

- Te distrezi? iar el a dat din cap, cu ochii stralucindu-i caprui. De abia mai sufla si îi era greu sa vorbeasca.

L-am lasat sa plece si atunci am observat ca toti ceilalti oaspeti se oprisera si-l priveau, stiind ca se pregatea ceva pentru ca nimeni nu îndraznea sa se amestece printre dantuitoare deoarece ele nu erau vizitatoare, ci apartineau Lumii. Aici nimeni nu le alegea decat pe fetele care stateau împodobite pe margine sau întinse pe paturile de marmura.

Emanuel se grabise însa si deja disparuse printre pomi si tufisuri. În timp ce ma mai uitam înca la el, statuile îsi întoarsera si ele capetele sa-l priveasca. La un moment dat, l-am vazut îmbratisând-o pe una din dansatoare, iar parul ei lung îl învalui ca într-o plasa legându-l strans de ea de parca erau una si aceeasi persoana.

Fetele-cameleon erau greu de deosebit de fiintele umane pe care le copiau, dar cine cunostea lumea stia sa se fereasca de ele. Aveau pielea schimbatoare si limbile lungi si lipicioase pe care le foloseau sa-si prinda victima. Emanuel era în sfârsit liber si ar fi putut sa vina la mine, dar el nu vroia sa termine hârjoneala, care se pare ca-i placuse, si se întoarse în mijlocul cetei ca s-o sarute pe ce mai frumoasa dintre ele.

-Vrei sa te opresti? l-am întrebat pe Emanuel, dar el a negat violent din cap si brusc a disparut de-a binelea.

Noaptea era înaintata, în gradina se aprinsesera felinarele si atunci au intrat negutatorii cu încarcaturile lor de matasuri, flori, fructe si dulciuri

pentru ca pentru mine si Vespa aici era tinutul desfatarilor. Am ramas amândoi si am privit jocurile saltimbancilor, am mâncat si am spus povesti, iar timpul a trecut fara sa ne dam seama.

În spatele nostru, palatul era înalt si impunator si i se întrezarea printre pomi usile de aur rosu si canaturile de abanos. Acesta era însa alt decor pentru ca acolo nu se putea ajunge mergând prin gradina. Eram sigur ca trebuia sa existe o poarta pe undeva, dar înca nu o descoperisem. Am stat cu Vespa ale carei buze semanau cu aripile deschise ale unei pasari rosii si mi-am amintit de vremurile trecute, iar între timp, în parc au aparut mai multe cântarete care ne-au desfatat cu glasurile lor în sunetele dairalelor, ale clopoteilor, lautelor si flautelor de Persia.

Dupa miezul noptii a început din nou ospatul si am baut vinuri alese numite Cântarile sufletului si am mâncat feluriti miei rumeniti, împodobiti si asezati pe tipsii sau umpluti cu migdale, apoi zaharicale, placinte ale zapezii tavalite prin zahar si prajituri împaratesti numite si ale sultanului. Am ramas sa admiram spectacolul, iar dinspre balcoanele palatului a început o revarsare de petale de trandafir si de fâsii de matase colorata parfumate cu mosc.

Zorile nu mai erau asa departe si nici trezirea noastra în real nu avea sa întârzie. Spre ziua, Vespa a disparut de lânga mine si atunci m-am ridicat si eu si am plecat în cautarea lui Emanuel.

Parcul era acum pustiu, bucati de matase ramasesera agatate pe crengile copacilor, iar lumina felinarelor începuse sa paleasca. Soclurile statuilor era goale, parasite de ceva vreme. Mi-am continuat drumul si în linistea aceea am auzit gemete pe când Lumea îsi pierdea si ea din stralucire si deja întrezaream peretii galbeni ai camerei. Dar nu era înca momentul sa plec si am mers pe alee pâna la capatul ei acolo unde toate statuile erau strânse. Imagini de zei si zeite, toate erau adunate într-un cerc în mijlocul caruia era chiar Emanuel însângerat, luptându-se înca pe când încerca sa se elibereze de plasmuirile de piatra. El era centru fascinatiei oamenilor acestora ale caror mâini încercau sa-l prinda. Dar cum ei erau toti ai Lumii, atingerea lor nu aducea decât moarte. Statuile erau tot atâtea reprezentari ale fanteziilor lui ce acum prinsesera viata si încercau sa-l sa se contopeasca din nou cu el de parca nu i-ar fi apartinut, ci ar fi capatat dintr-odata o vointa separata, imposibil de controlat. Ametit, era fara aparare.

As fi putut sa-l las sa moara acolo, dar nu asta fusese întelegerea pe care-o facusem cu Draga, asa ca m-am apropiat de el, statuile s-au dat la o parte, l-am atins pe umar si cu puterea pe care-o aveam în Lume, am reusit sa-l trag afara, sa-l duc înapoi.

3. Când am deschis ochii, camera galbena mi-a stralucit în priviri si, pentru putin timp, am fost aproape orbit. Dupa câteva momente eram din nou stapân pe mine, iar lucrurile înconjuratoare mi se pareau pline de substanta. Lânga mine se afla un tânar care-mi întindea un pahar cu apa. La început nu mi-am amintit cum îl chema, apoi memoria mi-a revenit.

-Multumesc, Matei, i-m spus si-am luat paharul. Apa era calda, cu un usor gust de oxizi.

Matei dadu din cap. Parea foarte obosit. De câtva timp încerca sa scape de influenta drogului, dar nu-i era usor. Trupul lui mare mi se parea prabusit si micsorat.

- Esti bine? ma întreba.

I-am raspuns afirmativ si m-am uitat spre celalalt pat, în care zacea Emanuel.

- El nu prea arata grozav, continua Matei. Ce-o fi facut acolo?

Întrebarea nu-si astepta raspuns si de aceea nici nu i-am dat unul. M-am ridicat încet ca sa nu ametesc.

- Ai grija de el, i-am spus.

Am luat-o spre baie pasind usor si tinându-ma de perete. Baia era mica si neamenajata-ciment pe jos, un patrat de faianta alba în dreptul chiuvetei, o cada mica si o fereastra murdara cu lemnaria umflata si scorojita. Tot apartamentul arata semne de delasare, iar cele doua camere nu erau nici ele mai curate. Se vedea ca nimeni nu avea grija de ele. Se scoteau bani de pe urma drogului si conditiile ar fi fost mai bune daca n-ar fi fost interzis sa vizitezi Lumea.

Casele de Vise se înmultisera foarte mult în ultima vreme, mai ales prin blocurile sau prin cocioabele de la periferie. În fiecare saptamâna noi sedii erau descoperite si distruse, dar altele le luau imediat locul. Pe Matei îl cunoscusem pe când lucra ca om de serviciu în una din cele mai pretuite Case, dar cu timpul îsi lansase propria afacere. Lucrurile nu mergeau însa cum trebuie si asta si din cauza ca se lasase prins în mirajul Lumilor.

M-am spalat îndelung pe fata, am mai baut apa si când m-am privit în oglinda, aratam obosit, dar nu atît de rau cât ma asteptam. Ochii ma tradau, cu albul tulbure si privirea absenta.

Când m-am întors în hol, mirosea placut a pâine proaspata. Draga a aparut în usa bucatariei, aratând odihnita si destul de multumita în timp ce-si soarbea cafeaua. Nu-mi aminteam sa fi venit acolo cu noi cu o noapte înainte, dar probabil ca asa se întâmplase. Era deja sâmbata dimineata si mai aveam doua zile înaintea noastra.

- Cum se simte? întreba Draga.

- Rau, desigur, dar important este ca o sa coopereze.

- O sa coopereze, repeta Draga si ochii ei ma fixau fara sa exprime ceva. Ar fi greu de crezut ca o sa se întoarca acolo si totusi tu esti sigur c-o sa mai mearga o data.

- O sa mearga de fiecare data pâna la sfârsit, pentru ca îi place Lumea. Acum ce mai am de distrus? am întrebat asezându-ma pe un scaun lânga ea.

- Luptatorul din el, desigur, cel care se crede de neînvins si apoi omul de afaceri, fiinta cea lacoma care se hraneste din ceilalti, raspunse ea, dar cuvintele nu-i sunau convingator. Se simtea ca nu era implicata direct, ca era doar o mijlocitoare.

- La început am crezut ca povestea cu prietena ta nu era decât o inventie. Dar tie nu-ti pasa de loc de omul acesta.

- De ce mi-ar pasa. Dar ai dreptate, reprezint pe altcineva, asa cum ti-am spus. De ce te-as fi mintit?

Si într-adevar de ce m-ar fi mintit daca totul nu era decât o afacere încheiata între doi oameni ce se cunosteau prea putin. Atunci mi-am dat seama ca primul lucru pe care ma întrebase fusese cum se simtea Emanuel, si nu cum eram eu. Dintr-odata devenisem neimportant, dar nu destul de strain ca sa-si dea osteneala sa fie politicoasa cu mine.

Taceam deja de ceva vreme când am auzit pasii lui Emanuel pe holul dinspre baie.

- S-a trezit în sfârsit, remarca Draga uitându-se la mine cu un fel de curiozitate amestecata cu dezgust.

Cred ca ar fi vrut sa stie ce se întâmplase în Lume, dar nu vroia sa întrebe direct asa ca nici eu nu i-am spus nimic. Când Emanuel s-a întors ne-a gasit cufundati în tacere. Draga s-a mai înveselit când l-a vazut si l-a întrebat daca s-a distrat, daca i-a placut Lumea. Dar era o bucurie neagra asa ca m-am ridicat si am plecat în camera de zi pentru ca nu mai suportam sa-o vad pe Draga râzând în timp ce pe fata lui Emanuel se vedeau toate urmarile noptii trecute. El era însa multumit si asta era si mai greu de suportat. M-am dus sa ma culc si l-am rugat pe Matei sa ma trezeasca peste câteva ore când Emanuel avea sa fie gata de drum. Eram foarte obosit si asa si aratam de parca Lumea ar fi supt vlaga din mine.

4. Injectia era dureroasa, dar nu prin ea însasi ci pentru ca simteam ca produce o ruptura în lumea noastra. Eram fara putere în primele momente ale trecerii pentru ca nu mai apartineam nici unui loc.

Acum eram din nou în Lume, pe aceleasi stradute cu aer oriental, dar de aceasta data urcam o panta abrupta pentru ca mai sus, cocotat pe stânci, se afla orasul nou - numai sticla si metal, ferestre fumurii în care se întâlnea cerul cu marea, pasarele si baruri cu lumini negre. Un cartier atârnând parca deasupra zonei vechi pentru ca si mai departe, chiar la marginea superioara a lumii, opus celor doi munti, se gasea un imens Arc de Triumf din sticla argintie, construit din doi zgârie-nori uniti de o promenada. Pe aici se intra înainte în lumea Nobiliei, dar acum poarta era blocata, iar în spatele ei soarele apunea deasupra unei imagini îndepartate Lumilor Petrator si Matiade.

Acesta era singurul loc în care un alt tarâm devenea vizibil si chiar daca pe acolo nu se mai ajungea nicaieri, calatorii veneau aici spre seara si se opreau sa prinda momentul în care soarele se oglindea rosu-galbui în cele câteva sute de ferestre, pentru ca atunci argintul de pe ele se topea, se scurgea de pe sticla, se aduna în picaturi incandescente care apoi se desprindeau de pereti si pluteau în spatiul portii - niste mingi stralucitoare ce traversau lumea la caderea întunericului, se divizau din nou, umpleau strazile ca în final sa se raceasca, sa piarda înaltime si sa se prabuseasca în mare. Ultimele mai puteau fi vazute zburând în jurul Mitropoliei.

Vânatorii de suveniruri întindeau plase pe deasupra acoperisurilor încercând sa le prinda, iar daca reuseau, le foloseau ca sa-si arginteasca ferestrele, transformându-le în oglinzi. Celelalte tarâmuri puteau fi vazute în ele si acestea erau de altfel singurele porti ramase spre Lumile lui Matei si Petru sau spre unele zone ale orasului nou.

În afara Arcului de Triumf, care fusese construit pe un platou destul de larg, restul blocurilor fusesera imaginate sus pe niste stânci de granit gri închis ca niste turnuri ce se înaltau brusc din verdele copacilor. Nimic altceva nu se mai afla acolo, nimic nu mai avea loc decât constructiile de sticla si podurile care le legau unele de altele pe deasupra prapastiilor. Turnurile era de fapt chiar numele lor si singura cale de acces începea de la malul marii, din dreptul Localului lui Alexandru. Mai existau si lifturile care urcau prin tunelurile verticale, metalice, prinse de-a lungul peretilor de piatra. Noaptea cercurile care le întareau erau luminate si astfel întregul ansamblul semana cu niste imense coloane vertebrale unindu-se cu capul, reprezentat de constructia din vârf.

Ca sa ajungem însa la poalele stâncilor trebuia sa descoperim poarta ce ducea acolo si asta încercam sa-l conving pe Emanuel sa facem în timp ce el se plângea ca pierdeam timpul. Cu cât stateam mai mult în preajma lui, cu atât ma întrebam cum de reusise sa stârneasca ura cuiva pentru ca mie mi se parea mai mult demn de dispret decât de altceva. Nu avea de loc imaginatie si nici rabdare pentru ca deja se plictisise sa caute intrarile în orasul nou.

Strabateam straduta dupa straduta, uneori treceam de câteva ori prin acelasi loc pentru ca Nobilia îsi construise Lumea ca un labirint. Cautam orice suprafata care sa poata ascunde o usa, o trecere. De data asta nu avea sa mai fie asa usor pentru ca regulile se schimbau de fiecare data si acum nu mai puteam fi sigur ce ma astepta.

Eram deja la limita superioara a orasului vechi si de aici nu mai aveam cum sa înaintam, ci numai sa ne învârtim în cerc. Stradutele erau dintr-odata ciudat de asemanatoare si asta era un semn bun pentru ca însemna ca ne apropiam de poarta.

- Ne trebuie un amanunt, ceva ce se repeta inversat ca o imagine în oglinda, i-am spus lui Emanuel care ma urma fara chef.

De când intrasem iarasi în Lume, îmi spusese ca vroia sa ia parte la una din luptele organizate în orasul nou, iar eu încuviintasem, desi daca ar fi fost altcineva, l-as fi refuzat stiind cât de periculoase erau aceste înfruntari. Totusi lui nu-i venise înca sorocul si eram sigur ca puteam sa aranjez ceva. Unul din organizatori îmi era prieten si ar fi facut ce-i ceream fara sa puna prea multe întrebari.

Traversam o zona cu case mai înalte, de un etaj sau doua, dar la fel de albe si de napadite de flori. Eram deja într-o piateta când ne-am oprit. Locul era aproape pustiu, doar câtiva trecatori si o fata îmbracata într-o rochie alba cu modele aurii ce se apleca sa bea apa dintr-o fântâna din piatra galbuie, înconjurata de banci de marmura. De jur-împrejur erau câteva dughene cu usile deschise prin care se vedea bogatia de marfuri de

tot felul si forfota cumparatorilor si a vânzatorilor. Era totusi ciudat cât de multa lume se afla în magazine si câti de putini oameni intrau sau ieseau din ele. Aici era ceva ce se repeta.

- Uite-te la fata aceea si la fântâna! ma atentiona Emanuel devenit brusc interesat si într-adevar pe partea cealalta a pietei, chiar în dreptul dughenelor, se vedea din nou o fata îmbracata în alb si galben si care bea apa dintr-o cupa de aur.

- Aici este, am spus si ne-am apropiat amândoi de ea, am prins-o de mâna si dintr-odata n-am mai fost în mijlocul bazarului ci într-un lift de mare viteza ce urca într-unul din Turnuri în timp ce vechiul oras se întindea luminat departe în vale. Ne uitam în jos si dintr-odata nu mai exista nimic în jur pentru ca intram într-o nebuloasa si singurul spatiu vizibil ramânea cel din interiorul liftului. Apoi, tot atât de repede, ieseam la suprafata si vedeam vârfurile Turnurilor plutind undeva deasupra plafonului de nori de parca ar fi fost atârnate de cer. Acolo era lumina si veselie, iar forfota oamenilor si primele acorduri ale concertelor ajungeau pâna la noi. Auzeam muzica de opera, dar si refrenuri moderne, iar din amestecul acesta de melodii se înaltau pregnant tobele ca niste batai repetate într-o poarta cereasca. Si tocmai aceste ritmuri ne îndemnau sa ne apropiem si sa poposim acolo.

Liftul s-a oprit si am coborât chiar în dreptul unei pasarele de legatura la capatul carora stateau paznicii orasului. Erau enormi, cu capetele rase si acoperite de tatuaje reprezentând ochi larg deschisi care printr-o iluzie pareau ca se uita direct la noi. Erau periculosi asa cum blocau cu trupurile lor intrarea deasupra carea scria Orasul norilor cu litere aurii, stralucitoare.

Pe mine ma cunosteau de mult asa ca nu ne-au oprit si ne-au lasat sa intram fara sa ne ceara plata. Usa din imitatie de lemn întarita cu metal s-a deschis si dintr-odata pasarela a disparut si ne-am trezit în interiorul unui bar la moda, cu peretii acoperiti de taieturi din ziare, cu scaune înalte, metalice, imaginate în unghiuri ascutite si cu bauturi ce pareau tot atât de colorate pe cât erau si fetele oamenii de acolo.

- Trebuie sa ne luam o alta înfatisare, i-am spus lui Emanuel si l-a tras intr-o camaruta alaturata unde se aflau sute de imagini tremuratoare de animale, de împerecheri ciudate între regnuri sau între diferite organe. Toate acestea ocupau un spatiu infim fara ca sa para însa de nerecunoscut.

- Poti sa iei ce vrei, l-am îndemnat.

L-am urmarit cum se învârte prin încapere fara sa stie la ce sa se opreasca si apoi, dintr-odata, alese un trup învesmântat într-un costum alb cu însemne rosii pe umeri si pe mâneci si o fata palida acoperita de o masca tot alba prin care priveau pierduti doi ochi albastri. Era acum parca mai înalt decât înainte, iar parul îi era roscat si atât de fin, încât la fiecare miscare începea sa pluteasca în jurul lui de parca s-ar fi aflat în apa. Stiind unde avea sa conduca plimbarea noastra prin Lume, alegerea lui mi s-a parut plina de semnificatie, aproape o prevestire a ce avea sa urmeze.

Barul era plin de oameni, în mare parte luptatori care venisera acolo în cautare de distractie. Îl cunosteam pe patron si stiam ca organiza întreceri ilegale chiar si în Lume, pentru ca putini erau cei care se puteau lauda ca scapasera cu viata. L-am lasat pe Emanuel în fata unui pahar ce spumega si am plecat în cautarea lui Damian. Nu stiam ce fata îsi alesese în acea zi, dar nu avea importanta pentru ca nimeni nu se putea schimba atât de mult încât sa nu-l recunosc. Un numar de trasaturi ramâneau întotdeauna nealterate.

În mijlocul barului se afla un ring de dans pe care se zbuciumau fapturi greu de imaginat, cu fetele si trupurile distorsionate de grefe multiple, de plagi si ulceratii ce-i faceau sa semene cu niste imense rani supurânde. Acestia erau profesionistii carora nu le pasa cum arata. În coltul lui, Emanuel aparea alb si nevinovat. Oricine si-ar fi dat seama ca era un novice. Câteva tipe acoperite de tatuaje metalizate îl priveau cum îsi sorbea calm bautura si chicoteau din când în când. El nu le baga în seama de parca nici nu ar fi existat.

Damian era asezat pe locul lui favorit, în spatele tejghelei ca o lama de cutit. Placa metalica mi-a capturat imaginea si a comparat-o cu o alta existenta în memorie. Nimeni nu m-a împiedicat sa ma apropii de Damian tocmai pentru ca sistemul lui de securitate ma recunoscuse.

- Nu ne-am mai vazut de mult, îmi spuse el fara sa se ridice de pe scaun pentru ca era atât de gras, încât nici nu putea sa se miste. Se zvonea ca asa arata si în real, dar asta nu aveam de unde sa stiu.

- Am avut probleme cu banii, i-am spus si el a dat încet din cap în semn ca ma întelegea.

Era unul din veteranii Lumii, aproape o legenda, se spunea despre el ca îi cunoscuse pe cei trei întemeietori, pe Nobilia, Petru si Matei, si ca fusese printre primii careia Mara le acordase dreptul sa-i viziteze lumea nou formata. Acum nu mai mergea decât rar în real si era atât de bogat încât îsi permitea sa plateasca o multime de servitori si medici care sa-i îngrijeasca trupul abandonat.

- Însotesti pe cineva? ma întreba desi cu siguranta stia deja raspunsul. Vreun novice?

Am dat din cap si i l-am aratat pe Emanuel care statea tot în coltul lui si parea cufundat într-o disputa serioasa cu unul dintre tatuati.

- Ar trebui sa ai grija de el, îmi atrase atentia.

- Am grija, i-am spus, dar nu peste masura de multa. Este un barbat independent, nu accepta multe sugestii. Se descurca singur.

Si într-adevar, în acel moment, Emanuel terminase discutia pe care o purta si îl lovise pe celalalt facându-l sa se roteasca pe loc si sa se prabuseasca peste cei ce dansau în ring. L-am vazut pe Damian cum se încrunta si i-am facut semn sa se linisteasca.

- Tipul are chef de ceva hârjoneala ca sa mai oboseasca. Fac un serviciu unei prietene. Poate n-ar fi rau sa-l angajam într-una din luptele de pe platou. Doar sa nu-l pastrezi ca trofeu, pentru ca mai am nevoie de el.

- Asta se poate aranja, îmi zise el cu o anumita intonatie în glas, semn ca întelesese despre ce era vorba. Mergi si potoleste-l si asteapta sa te chem. Sa vad ce pot face. E urgent?

- Foarte, am spus si m-am întors la Emanuel care avea acum de înfruntat o ceata întreaga si se descurca de minune lovind în stânga si în dreapta. Era cu adevarat luptatorul bun de care îmi vorbise Draga, puternic, cu ani buni de exercitiu în spate, fara sa sa-i treaca prin minte ca ar putea fi învins si lipsit de teama, asa cum erau toti cei ce nu cunoscusera mizeria si lipsurile.

Ar fi trebuit poate sa-i sar în ajutor, dar nu am facut-o de vreme ce se descurca atât de bine. Vroiam sa fie încrezator în fortele proprii pentru ca sa accepte sa participe la lupte. Când zarva s-a potolit si m-am asezat din nou la masa, l-am vazut cât de multumit parea si m-am întrebat câti nu erau ca el si nu credeau ca pot face orice ar fi vrut fara ca nimeni sa-i opreasca. De data asta Emanuel suparase pe cineva pe care îl considera probabil insignifiant de vreme ce acceptase ca o prietena a acelei persoane sa-i organizeze o excursie într-un spatiu considerat periculos.

Nu întelegeam cum putea fii atât de neatent si atât de putin banuitor, credeam ca aici trebuia neaparat sa se ascunda ceva, dar nu-mi dadeam seama ce. Sa fi pierdut din vedere adevaratul sens al întâmplarilor, constient de propria lui importanta? Nu vroiam sa cred asta de teama sa nu cad eu însumi într-o capcana pentru ca nici macar nu reusisem sa aflu ce facuse Emanuel sau daca macar facuse ceva.

La asta ma gândeam pe când sorbeam din bautura mea si priveam prin ferestrele barului platoul luminat si îndepartat pe care se gasea înaltat Arcul de Triumf. Acolo avea sa dispara soarele a doua zi si împreuna cu el multe alte lucruri aveau sa înceteze sa mai existe.

Am asteptat fara sa discutam prea mult si dupa un timp am vazut un batrân ce se îndreapta spre masa noastra. Era gârbovit si se misca încet, dar asta nu avea nici o importanta pentru ca putea fi unul din cei mai buni luptatori. Damian nu tinea pe nimeni degeaba.

-Va cheama seful, îmi spuse când m-am uitat la el.

Ne-am ridicat si l-am urmat spre bar. Damian statea tot dincolo de tejghea si fara un cuvânt ne întinse doua pahare dintr-o sticla ca o oglinda, care pentru o clipa ne capta imaginea si ne-o înmulti, câte una pentru fiecare fateta.

Eram acum în alta parte, barul ramasese în urma, iar spatiul acela nou se gasea undeva pe platoul din fata Arcului de Triumf ce se înalta ocupând toata partea vestica a Lumii. Sau cel putin asa parea sa fie, pentru ca ne aflam de fapt într-un loc ce nu exista decât undeva în interiorul paharelor pe care le atinsesem sau în strafundurile barului în care ne oglindisem.

Ne gaseam într-o arena, o zona marginita de trunchiurile unor copaci ale caror coroane erau invizibile desi le auzeam fosnind deasupra noastra. În fiecare dintre trunchiuri se afla sculptata câte o fata enorma cu ochi-ecrane pe care se vedeau mii de oameni asteptând în liniste sa înceapa spectacolul.

-Trebuie sa te pregatesti si nu uita ca, daca esti învins, e mai bine sa cazi si sa nu te mai misti de loc pentru ca altfel celalalt va trebui sa te loveasca pâna o sa-ti pierzi cu adevarat cunostinta, lucru care în lumea asta e cam greu de facut. Prefa-te ca esti doborât si o sa-ti fie mai bine, am mai apucat sa-i spun lui Emanuel pâna când o versiune mai tânara si mai slaba a lui Damian a coborât plutind printre tortele aprinse ca sa-i marcheze intrarea si atunci nici eu nu am mai fost lânga Emanuel ci într-una din tribunele din dreptul coroanei arborilor. Ramas singur acolo jos, parea dintr-odata micsorat si vulnerabil.

-Nu trebuie sa moara, i-am soptit lui Damian si acesta a dat din cap.

Luminile în arena scazura la jumatate si un spot albastru se fixa asupra lui Emanuel care statea nemiscat acolo unde îl lasasem. În capatul celalalt al cercului trasat de faclii si de trunchiurile copacilor, se afla o poarta imensa ca toate lucrurile din acel loc, iar la dreapta si la stânga ei, paznici de netrecut-doua fiinte fabuloase, niste creaturi cu trup de om, aripi si capete cu boturi lungi si coame aramii. Usa s-a deschis în urale multimii si atunci am strigat si eu pentru ca entuziasmul lor era molipsitor.

Emanuel l-a vazut primul pe adversarul lui si s-a retras câtiva pasi ca sa-si gaseasca o poziti mai favorabila. Imaginile celor doi aparura dintr-odata marite de câteva zeci de ori astfel încât aproape atingeau tribunele. L-am recunoscut atunci pe Duce, cel mai bun luptator al lui Damian. Îl vazusem în sute de întreceri si niciodata nu pierduse.

Ringul plutea acum în semiobscuritate, iar lumina provenea din podeaua pe care calcau. Ducele era în fata lui Emanuel, incredibil de scund, cu toata falsitatea imaginii uriase ce-i masca statura. Emanuel trebuie sa-si fi zis ca nu era un adversar periculos. M-am asezat ceva mai în spate asteptând desfasurarea evenimentelor. As fi putut sa plec si sa ma întorc mai târziu, dar un fel de curiozitate ma îndemna sa ramân sa astept sfârsitul disputei.

Momentul începerii luptei se apropia. Acum vedeam si cerul de deasupra noastra. Desi în oras se anuntase o zi calda si senina, în spatiul acesta din textura Lumii, cerul se acoperea de o pâcla alba-gri ca o plasa prin împletitura careia se mai vedeau portiuni albastre. Ceata cobora subtire si asupra ringului, prin ea stralucind intens ecranele-ochi. Dar mai sus, chiar deasupra tribunelor, între cer si pamânt, se întrezareau acum niste custi în care siluete umane se aplecau asupra arenei. Erau învinsii altor lupte si despre care se zvonea ca Damian reusise sa-i pastreze în Lume pentru a-i arata pe post de trofee.

Lovitura a venit când nimeni nu se astepta, nu a urmat nici unui salut, nici unui îndemn, doar Emanuel l-a privit pe Duce cu un fel de uimire si apoi s-a frânt de mijloc si a cazut cu o bufnitura aproape de unul din copaci. Zgomotul caderii a fost repede acoperit de urletele multimii care se

asteptase la asa ceva din partea Ducelui. Acesta l-a lasat sa se ridice înainte de a-i da a doua lovitura, dar Emanuel s-a ferit si s-a miscat la rândul lui fulgerator si periculos, iar Ducele s-a rostogolit prin praf si a ramas nemiscat câteva clipe. Oamenii strigau si nici nu mai era clar cu care dintre luptatori tineau sau daca macar tineau cu vreunul din ei. Acesta nu era însa decât începutul pentru ca Ducele, ce parea cu un moment înainte lesinat, sari acoperit de unul din valurile de negura si aparu dintr-odata în dreapta lui Emanuel.

În arena coborâse acum noaptea, ecranele si tortele se stinsesera, cei doi nu se mai vedeau de loc, doar replicile lor holografice se înfruntau la înaltime raspândind un halou de jur-împrejur. În ring luptatorii se cautau, dar Ducele era mai obisnuit cu înfruntarile acestea si Emanuel nu se mai descurca asa de bine ca la început. Poate îsi pierduse încrederea în el si se ratacise în mijlocul beznei.

Când luminile se aprinsera din nou, Emanuel sângera sub pumnii Ducelui care nu-l cruta de loc. Vedeam fata umflata a replicii, miscarile dezordonate, lipsite de coeren-ta - Emanuel parea acum personajul în alb-negru al unui film dat cu încetinitorul. Acestea erau distorsiunile la care Lumea îsi supunea parazitii pe care trebuia sa-i suporte, dar de care încerca permanent sa scape. Stiam ca totul avea sa se încheie curând, dar Emanuel mai rezista înca încercând sa modifice deznodamântul luptei.

Orice ar fi facut însa, orice lovitura ar fi încercat, Ducele avea raspuns pentru toate, iar el se trezea de fiecare data aruncat la podea. Era de necrezut cum de se crampona de aceste ultime minute care prelungeau partida cu mult peste asteptarile mele, cum era doborât si cum se ridica din nou de parca i-ar fi facut placere sa fie lovit iarasi si iarasi. Regulamentul întrecerii cerea ca lupta sa se continuie atâta timp cât unul dintre combatanti mai misca, iar Emanuel se tavalea pe jos, o masa de carne în picioarele Ducelui, dar refuza sa cedeze. În cele din urma, îsi pierdu cunostinta.

Acesta a fost momentul când ringul s-a umplut de lumina si când Damian s-a ridicat, a facut semn multimii si l-a desemnat pe Duce câstigator. Au urmat urale si spectatorii au parut ca se bucura de izbânda Ducelui desi eu ma îndoiam ca era asa pentru ca toti oamenii aceia se plictisisera sa-l vada tot pe el câstigând de fiecare data. Damian trebuia sa introduca variatie la urmatoarele întreceri si cred ca era constient de asta.

- Sper ca nu a murit, i-am spus încet.

- Nu, dar nici nu mai avea mult, îmi raspunse el în timp ce-si facea vânt cu programul luptelor din urmatoarele runde. Nu înteleg de ce îti faci probleme. Nu asta ai vrut?

- Ai dreptate, am spus si mai încet.

Am vazut broboane de sudoare pe fata lui Damian. Poate ca toate acestea faceau parte din imaginea pe care si-o construise sau poate ca era ceva în neregula cu trupul lui din real. În arena, doi paznici duceau corpul lui Emanuel. M-am uitat atent la el, dar nu l-am vazut miscând. " Numai sa

nu fi murit", mi-am zis cu un fel de emotie pe care nu mi-o explicam pentru ca nu credeam ca as fi avut probleme cu Draga daca aceasta ar fi fost situatia. M-am ridicat si Damian a facu semn unui paznic sa ma însoteasca în spatele scenei.

- Poti sa-l iei oricând.

- Multumesc. Îti ramân dator, i-am spus desi nu stiam cum o sa pot sa ma achit fata de el. Dar toate la timpul lor.

L-am urmat pe paznic în jos pe scari si apoi prin coridoarele arenei. Parca ne-am fi aflat într-un labirint proiectat în asa fel încât sa-i dea vizitatorului impresia de infinit, de constructie fara început si fara sfârsit. Emanuel se afla în una din cele câteva sute de încaperi care se deschideau din aceste tunele. Slab si fara putere, deschisese ochii fara sa fie în stare decât sa stea cu privirile fixate în tavan. Era singur si când i-am atins umarul nici macar nu a clipit de parca nu as fi existat pentru el. Era constient, nu avea nevoie de mila nimanui si aproape mi-a parut rau ca vrusesem sa-i ofer o consolare.

5. Realul parea amar asa cum numai unele din visele de noapte puteau fi. Damian si barul lui era deja o amintire asa cum fusese si Vespa si gradina ei. Când m-am trezit, am perceput agitatie în jurul meu. Draga si Matei îl îngrijeau pe Emanuel care sângera. Nu-mi dadeam seama cât era de grav, ma simteam eu însumi prea ametit ca sa pot gândi clar, dar vedeam perna si o parte din cearsaf acoperite de stropi rosii.

- Ce s-a întâmplat? am întrebat pe când încercam sa ma ridic.

- Nimic, îmi raspunse Draga. Acum, ca v-ati întors, nu s-a întâmplat nimic.

6. De data aceasta eu fusesem cel care se îndoise ca Emanuel avea sa se mai întoarca în Lume si ma înselasem, desigur. Imediat ce se simtise mai bine fusese gata de plecare. Era duminica dimineata si mai aveam doar câteva ore pâna la sfârsitul week-endului. Dupa aceea, nu aveam cum sa-l mai oprim daca dorea sa plece. Draga era însa optimista. Am vrut sa discut cu ea, dar s-a eschivat si de data asta. Am întrebat-o de Emanuel, dar nu a facut decât sa râda si sa-mi spuna:

-Ai deja remuscari? Nu pot sa-ti spun ce-a facut pentru ca as trada încrederea cuiva care nu vrea ca lucrurile sa devina publice, dar orice ar fi fi fost, sa stii ca merita tot ce i se întâmpla.

Când ma trezisem, eram la fel de ametit, fara sa fac bine legatura cu spatiul în care ma aflam. Emanuel zacea întins în patul lui cu fata întoarsa la perete, iar trupul îi era rasucit într-un fel ciudat si nenatural. Matei statea lânga mine si privea fix peretele galben. Parea impresionat, desi încerca sa n-o arate. Draga era destul de calma si-i spunea ceva pe un ton jos. Auzeam un murmur, dar nu întelegeam ce spunea de parca as fi asurzit. Clatinasem din cap si dupa câteva momente totul revenise la normal. Trebuie sa fi trecut însa ceva mai mult timp pentru ca Matei nu mai era în odaie. Ma ridicasem încet, încercând sa nu privesc spre patul celalalt.

Draga îmi zâmbise într-un fel care-mi amintea de un cub de zahar - o rasplata.

- Am aranjat ca Matei sa scape de el dupa ce totul o sa se termine, îmi spusese aratând cu barbia spre silueta rasucita din pat. Dintr-odata, Emanuel devenise doar un corp fara nume. Cred c-o sa-l arunce undeva. Nu trebuie sa-ti faci griji pentru ca am avut grija de tot.

- O sa-mi spui ce-a facut, acum ca totul se va termina?

- La ce ti-ar folosi ? îmi raspunse ridicând din umeri. Nici eu nu doresc sa stiu ce-o sa se întâmple cu el de acum încolo.

Lucrurile aveau sa se încheie convenabil pentru toata lumea, cam asta vrusese sa-mi zica. Se ridicase de pe scaun, deschisese poseta cu aceleasi gesturi pe care le observasem la ea cu câteva zile înainte, si lasase pe coltul mesei un alt plic. Ultima plata.

- Ar trebui sa nu mai mergi în Lume, îmi spusese ea fara sa para ca da atentie vorbelor.

Ma uitam spre bani în timp ce Draga iesea din camera. Credeam ca se dusese sa discute cu Matei asa ca nu o mai întrebasem nimic. Între timp, Emanuel ramasese ghemuit pe cearsaful murdar de sânge. Nu-mi dadeam seama cum se simtea pentru ca refuza orice comunicare.

Sperasem ca Draga o sa se întoarca sa-si ia ramas bun de la mine, dar ma înselasem pentru ca am auzit usa de la intrare trântindu-se si apoi pasii ei pe scari. Am vrut sa merg dupa ea, dar ma oprisem - nu avea nici un rost sa încerc s-o urmaresc.

Era însa ultima zi, iar eu ramasesem singur fara nici o obligatie. Nu întelegeam cum de Draga era atât de sigura ca avem sa-mi mai onorez angajamentul acum ca banii fusesera platiti. Stiam ca nu ar fi avut ce sa-mi faca daca abandonam sau daca îl luam pe Emanuel doar într-o calatorie de agrement prin Lume. Ideea ma ispitea chiar mai mult decât vroiam sa recunosc mai ales ca puteam oricând sa invoc o multime de motive. Cred, însa, ca si eu eram curios cum avea sa se termine totul si ma lasam dus de evenimente fara sa încerc sa le controlez. De fapt nu mai vroiam decât un singur lucru.

7. Lumea ne primi ca de fiecare data - ne-am cufundat în strafundurile ei si apoi am iesit la suprafata pe malul marii acolo unde Cazinoul se înalta alb deasupra apei. Era apusul soarelui si deasupra noastra pluteau sferele argintii scapate din zona Arcului de Triumf. Le-am urmarit cum trec, cum se îndeparteaza spre muntele Mitropoliei. Pe terasele orasului vechi oamenii întinsesera plase încercând sa le prinda. Nu aveau însa sanse de reusita pentru ca nu se aflau la locul potrivit. Eu îl descoperisem din întâmplare într-una din lungile plimbari prin Lume.

De când ne întorsesem, Emanuel nu pomenise nimic de cele întâmplate de parca s-ar fi hotarât sa sufere în tacere si sa se razbune. Îmi pusese întebari despre Damian si despre luptatorii lui, iar eu îi raspunsesem fara sa încerc sa-l descurajez. Îsi imagina ca noua incursiune în Lume era

menita sa-l ajute sa se puna din nou pe picioare. Nu am vrut sa-i spulber nici aceasta impresie. Pâna la urma nu avea importanta ce credea.

Mergeam pe plaja ascultându-l cum îmi povestea despre succesele lui, despre afacerile lui, iar cuvintele-i erau ca vuietul marii în urechile mele. Nu vroiam sa stiu nimic despre el, despre viata lui. Era mai bine daca ramânea un strain.

Nisipul era umed, valurile ajungeau cateodata pâna la noi si atunci ne feream sarind într-o parte.

- Ce linistita pare marea, îmi spuse Emanuel si eu am dat din cap desi stiam ca pestii ne pândeau din departare. Le vedeam gurile lacome itindu-se deasupra apei. Cautam scoici si printre ele una decojita, cu cochilia dezvaluind sideful. Melcii erau însa toti perfecti si neciobiti. Aveam nevoie de ei pentru a culege argintul Arcului de Triumf si a deschide astfel o poarta prin care sa ajungem în Localul lui Alexandru, situat la marginea falezei. El era renumit pentru petrecerile pe care le organiza, pentru expeditiile si spectacolele subacvatice.

Scoicile erau de toate felurile asa cum zaceau raspândite pe plaja : bucuria ochilor în nuantele ei atât de rare, silifra, cu trupul fusiform si rasucit pâna la disperare, anemona, cu ventuzele stravezi ce o fixau de stânci, apoi conus marmoreaus, de un rosu-pal, în ale carui inscriptii negre se putea citi viitorul, si nu în ultimul rând, melcul de purpura, cu tepii lui periculosi, si thiara, asemanatoare unei amibe.

Am gasit scoica pe care o cautam când ajunsesem deja la capatul plajei, în punctul din care Lumea începea sa se repete. I-am fortat intrarea, am aruncat miezul galbui care s-a cufundat rapid în nisip si am asezat-o deschisa cu interiorul stralucitor îndreptat spre mare. Se facea din ce în ce mai frig, iar sferele se prabuseau în apa. Cele mai mici si mai usoare aveau sa mai pluteasca înca mult timp. Am asteptat si am vazut cum una din mingi a coborât încet, cum s-a asezat în scoica, si cum cochilia s-a miscat, si sfera si-a eliberat argintul spoind interiorul, aruncând stropi pe nisip, dupa care s-a dizolvat si a disparut.

Am ridicat oglinda astfel formata si l-am invitat pe Emanuel sa priveasca înauntru. Poarta s-a deschis si am trecut prin ea fara sa ne dam seama când, doar ca într-o clipa ne-am aflat în alta parte.

Localul lui Alexandru era asezat între orasul vechi si cel nou pe o fâsie de plaja, la poalele unei faleze înalte. Acoperis înclinat, ziduri joase de care se loveau valurile, trepte de piatra prin care se cobora spre bar - toata cladirea fusese construita sub nivelul plajei, iar câteva sali erau complet sub apa. Prin peretii transparenti se vedeau felinarele puse pe fundul marii si animalele marine foindu-se prin preajma, atrase de lumina. Oricine se putea plimba printre ele si multi coborau acolo pe drumul ce se continua de pe uscat. Oameni si pesti.

Mai departe, în larg, fiecare înota liber, respira liber, oamenii se transformau, le cresteau solzi, ochii li se întorceau spre laturile capului, membrele li se rasuceau si atunci se pierdeau de tot prin padurea de alge si

ramâneau acolo uitând de sine; apoi pestii deveneau oameni, se împrumutau de chipurile ratacitilor dupa ce-i devorau mai întâi, ieseau dintre stânci si se urcau pe mal, intrând în oras si luând locul celor dintâi. Nu erau cu adevarat finte umane, dar puteau fi usor confundati cu ei. Lacomia îi dadea însa de gol. Erau periculosi si vorace si se numeau pestii-uitarii.

Am coborât cele câteva trepte si am intrat într-o sala de sticla ale carei dimensiuni erau greu de definit pentru ca ferestrele o faceau sa se confunde cu marea. Muzica era puternica si totusi armonioasa si suava, iar toate notele acestea provenite din sintetizatoare si din însasi structura lumii în care ne aflam, cuprindeau un îndemn de a uita tot ce ne tinea legati de real, de-a ne abandona, de-a ne rataci în vârtejul dansului si în adâncul marii.

Sala nu era luminata din interior, dar Alexandru montase reflectoare exterioare ce umpleau si spatiul acela de o stralucire alb-albastruie si tremuratoare, dar totusi limpede, asa cum era si apa. Oamenii dansau acolo fara sa dea semne de oboseala, se roteau si se alergau printre perdelele de voal. Emanuel s-a însufletit când i-a vazut pe dansatori, iar eu l-am lasat sa se duca.

Pestii pluteau în apropierea noastra si uneori mi se parea ca erau cu adevarat printre noi, ca intrau în sala si se unduiau si ei printre oameni. Țipari alungiti si supli, rechini metalici, pestele-caiman cu botul lui lung sfâsiind perdelele, pestele de namol ridicându-se usor din podea si stârnind un strat de sedimente, anghila mare serpuind printre noi, cautând o prada, murena cu ochii mici si ficsi, privindu-ne dintr-un colt, specii care nu traiau împreuna se aflau toate aici, iar pe cer tocmai rasarea mola mola, pestele-luna, pestele-balon se umfla si plutea deasupra noastra, dragonul de mare ne împodobea hainele, pestele-geamantan ne ducea bagajele, boul de mare mugea în departare, rândunica de mare ne cânta, însotind muzica sintetizatorului, pestele-ventuza ne sugea sângele, pestele spada îi strapungea pe cei care nu se fereau, iar pestele unditar îi prindea pe cei care erau atrasi de momelile lui. Îi vedeam pe ceilalti prin ochii de mare, auzeam melodiile cu urechile de apa, gustam saratura aerului cu limba de mare. Eram una cu mediul acela lichid de care nu ne mai desparteau decât peretii de sticla.

Eram si eu vrajit, dar unui novice îi era usor sa se piarda cu totul. Emanuel nu mai stia de el, dansa prins de leganarea celorlalti si alerga dupa nalucile acelea încercând sa le prinda. Din dreptul localului începea un drum care înainta adânc în mare, dincolo de diguri, dincolo de insula Mitropoliei, pâna în parcul Carol si sus pe dealul Filaret, unde se termina brusc.

Peretii de sticla pareau foarte solizi, dar daca te apropiai de ei, vedeai ca unii erau de fapt niste porti, iar altii contineau un filigran alb, de parca suprafata ar fi fost usor aburita. Acolo era însa zona de contact între Lume si variantele ei, acolo existau alte case, alte baruri, alte strazi, acolo traiau alti oameni ale caror siluete se desprindeau uneori din salasul lor pentru a se

materializa si coborî printre ceilalti. Chiar si fiintele acvatice foloseau aceste intrari si apareau din transparenta ferestrelor pentru a se repezi asupra prazii.

Pestii-uitarii ne pândeau însa de afara. Albi, argintii sau de culoarea namolului, toti nu asteptau decât sa gaseasca pe cineva atât de slab încât sa-l domine, sa-i ia aparenta si apoi sa-l devore. Un novice nu avea nici o sansa sa scape, oricât de puternic ar fi fost. Ceilalti vizitatori se uitau la Emanuel si nu le venea sa creada ca se afla acolo. Unii ma fixau si pe mine, de parca ar fi înteles ce se pregatea.

Nu cunosteam pe nimeni. Alexandru nu se afla printre ei. Era un gol în jurul meu, un gol ce se adâncea din ce în ce mai mult. Ma simteam slabit fara sa-mi dau seama de ce. Cred ca pestii erau de vina - ei si puterea lor hipnotica. Am vazut cum unul din barbati l-a oprit pe Emanuel si a început sa-i explice ceva. Acesta era însa prea ametit, dar si prea încapatânat sa asculte. Se repezea acolo unde grupurile erau mai dense si fixa cu ochi lacomi iesirea care ducea la drumul luminat de sub apa.

- Condu-ma afara, îmi ceru când ajunse lânga mine, aruncat afara din multime.

Nu era înca momentul pentru asa ceva. L-am refuzat.

- Nu acum, mai târziu. Veteranilor de aici nu le plac novicii care merg în localurile lor. Daca nu as fi fost cu tine, te-ai fi plimbat si acum pe strazile orasului vechi sau prin Lumea Nobiliei, cautând o iesire.

- Stiu, îmi spuse cu un fel de sovaiala în glas. Esti un ghid foarte bun. Mâine o sa trebuiasca sa ma întorc la munca, dar o sa ne vedem din nou saptamâna viitoare. O sa-ti iasa bani buni. O sa te recomand prietenilor mei, ai sa vezi, îmi spuse înainte sa se amestece din nou în multime.

Nu stiu de ce sovaiam, lasându-i pe ceilalti sa intre la banuieli. Poate vroiam sa dau un aspect nevinovat întâmplarilor ce aveau sa vina. Poate nu ma hotarâsem înca. Când l-am vazut pe Alexandru, trecuse deja destul timp. Era neschimbat, un barbat bine legat, mai aproape de trezeci decât de patruzeci, ascunzându-si trupul usor diform sub o haina larga, dintr-un material închis la culoare. Parea bolnav si firav desi nu era asa. Traversa încaperea si se uita în jur de parca ar fi cautat pe cineva. În curând, ochii i s-au oprit asupra mea si atunci mi-a facut semn si s-a apropiat.

- Nu ne-am mai vazut de ceva timp, mi-a spus repetând fara sa vrea cuvintele lui Damian.

Nu ma bucuram ca-l întâlneam, odata fusesem prieteni, dar apoi ne îndepartasem. Acum nu credeam ca venise sa afle noutati despre mine, ci eram aproape sigur ca vroia sa-mi vorbeasca despre Emanuel. Spionii lui îl anuntasera ca urma sa se întâmple ceva cu unul dintre vizitatori.

- N-am mai avut bani, am repetat acelasi raspuns pe care i-l dadusem lui Damian.

Alexandru s-a încruntat. Ceva din vocea mea aducea a zeflemea desi nu aceasta-mi fusese intentia. Nu avea nici un rost sa ma cert cu el. Daca

ma dadea afara, trebuia sa caut un alt loc sa-l duc pe Emanuel si asa ceva era mai greu de gasit la repezeala. Nu vroiam sa încep o discutie în contradictoriu si totusi tocmai asta si faceam de parca as fi vrut sa fiu aruncat înapoi în orasul vechi. Alexandru era vestit pentru debarasatorii pe care-i angaja.

- Am auzit ca ai adus un novice aici, îmi spuse pe un ton care sa-mi sugereze ca nimic nu se putea întâmpla în acel local fara stirea si binecuvântarea lui. Cei de teapa lui nu sunt admisi aici pentru ca sunt niste prazi usoare si daca patesc ceva afacerile nu mai merg atât de bine. Daca vrei sa scapi de el, mergi în alta parte.

Am clatinat din cap. Nu eram foarte sigur de ce ma aflam acolo, marea si pestii îmi dadeau ameteli, si de altfel cum sa-i explic ceva ce nici eu nu întelegeam ? Banii nu mai pareau atât de importanti, iar Lumea îsi pierduse si ea din stralucirea si din atractia pe care-o avea pe când ma aflam în real.

- Ar trebui sa-l iei de aici si sa plecati, îmi mai spuse Alexandru si vocea lui suna ca o amenintare.

- Bine, am spus fara sa încerc sa mai vorbesc cu el. Nu mai avea nici o importanta. Gresisem când îl adusesem pe Emanuel acolo.

M-am întors sa sa-l caut, dar nu l-am vazut nicaieri. Am trecut prin grupurile de dansatori si nu vedeam nimic altceva decât pestii foarte aproape de mine, înotând dincolo de geamuri. Simteam un început de panica, dar nimic din toate acestea nu putea fi adevarat, nu aveam de ce sa ma simt asa chiar daca Emanuel ar fi disparut cu adevarat. Alexandru se oprise lânga una din perdele. Se uita la mine si râdea ascultând ce-i spunea un acolit mai marunt. Poate îi povestea despre întâlnirea mea cu Draga si despre cum acceptasem sa-i iau banii lasându-ma târât într-o razbunare despre care nu stiam nimic. Emanuel nu avea însa unde sa dispara.

M-am apropiat de peretii transparenti si am privit afara, în spatiul acela de necrezut, atât de plin de lumina si totusi obscur si nici nu m-am mirat când l-am descoperit pe Emanuel plutind între doua ape, respirând si înotând liber chiar în preajma salii de dans. Ceilalti nu-l observasera când se apropiase de geamuri si când trecuse dincolo, altfel ar fi încercat sa-l opreasca. Orice ar fi spus Alexandru, de data aceasta nu mai era vina mea.

M-am dus si eu lânga ferestre si Emanuel m-a privit râzând în timp ce se bucura de toata libertatea noului mediu, se rotea, se rasucea, se dadea peste cap. Pestii s-au apropiat de el si atunci a început o hârjoana vesela între speciile acelea ce parea acum pasnice si oarecum îmblânzite. Emanuel nu avea constiinta pericolului si de aceea accepta sa se prinda în jocul lor. Muzica s-a oprit în interiorul localului si oamenii s-au strâns sa priveasca spectacolul. Alexandru a venit lânga mine si atunci i-am spus:

- N-am nimic de-a face cu asta. A iesit singur desi i-am zis sa ramâna înauntru.

- Asa sa fie, precum spui, mi-a replicat el pe un ton moale. E prea târziu sa ne mai gândim la asta.

Oamenii pareau ca se distreaza si de aceea nici Alexandru nu mai era la fel de vehement ca mai devreme. I-am facut semn lui Emanuel sa se întoarca, dar nici nu m-a bagat în seama. Daca nu se îndeparta de local, mai avea o sansa. Chiar daca oamenii nu interveneau în astfel de situatii, prezenta lor îi împiedica pe pesti sa-si atace prada. As fi vrut sa ies, sa-l ajut, dar stiam ca nu eram destul de obisnuit cu Lumea ca sa le fac fata. În sala erau unii mai buni ca mine, dar care stateau de-o parte. Ce spuneam însa nu avea nici un rost pentru ca eu îl adusesem acolo si nici gând sa doresc sa-l salvez de ceva ce planuisem cu Draga de câteva saptamâni. Creaturile acelea acvatice îmi alterau perceptia despre Lume. Desi înotasem de multe ori în mare, ma ferisem întotdeauna de apropierea lor.

Apa era însa buna, anotimpul era potrivit, golful aparat de diguri si parca as fi vrut sa ma întorc sa hoinaresc prin parcul scufundat de la Filaret, sa gasesc intrarea, sa patrund în Mausoleu si poate chiar sa ma asez acolo ca într-un loc de odihna. Padurile de alge nu se aflau departe si nimic nu era mai placut decât sa ajung acolo dupa apusul soarelui, sa-mi fac loc prin încâlcitura de ramuri si apoi sa ma opresc într-una din poieni si sa ramân acolo pentru totdeauna.

Dar nu eram eu cel care facea aceasta calatorie pentru ca îl vedeam pe Emanuel cum o pornea pe drumul însotit de felinare, lasându-se atras de stralucirea difuza a luminii în apa, si cum apoi se îndrepta spre Filaret, acolo unde as fi vrut sa merg si eu, dar unde nu aveam sa mai ajung.

Acesta a fost ultimul moment de glorie în care Emanuel a înotat sub privirile multimii. În curând, din peretii de sticla s-au desprins alti pesti care, chemati de fratii lor, se grabisera sa deschida portile pentru a li se alatura.

- Niciodata nu am vazut atât de multi, a soptit cineva lânga mine.

M-am întors si am vazut un tânar cu fata mica si impresionata. Era si el un novice, dar poate ca nimerise acolo din întâmplare si nimeni nu-l adusese ca sa împartaseasca soarta lui Emanuel.

- Sa nu iesi afara decât dupa ce vei fi considerat un veteran al Lumii acesteia, i-am spus si el m-a privit speriat ca si când ar fi crezut ca vroiam sa-l arunc în mare. S-a îndepartat în graba fara sa mai priveasca înapoi.

Emanuel era acum departe pe drumul ce ducea spre Filaret, dar îl vedeam de parca ar fi fost foarte aproape; acum nu mai putea sa se întoarca, pestii erau peste tot si se jucau cu el, dar nimic nu parea periculos asa ca el nu-si dadea seama ce avea sa se întâmple si într-adevar, nu se ferea de prima lovitura care îl prindea descoperit asa cum i se întâmplase si în ring. Imaginea luptei se întindea acoperind toate ferestrele; de jur-împrejurul salii, pestii si Emanuel se înfruntau si nici nu-mi venea sa cred ca dura atât de mult pentru ca eu întotdeauna îmi imaginasem ca uitarea cobora peste oameni într-o clipa si nu le lasa timp sa se împotriveasca.

Dar totul are un sfârsit, iar Emanuel cazu încet spre suprafata drumului. Era mort, dar lucrurile nu se terminau aici pentru ca marea se colora usor în rosu în timp ce pestii se repezeau sa-l sfâsie, sa se înfrupte

din carnea lui, sa-l desfaca bucata de bucata pentru a se împartasi din puterile lui si mai ales din acel ceva pe care-l numeam suflet. Nici unul din ei nu reusise vreodata sa evadeze în real, dar asta nu-i împiedica sa încerce asa cum faceau acum cu Emanuel care-si pierduse orice forma, era doar un pachet de carne, de muschi si de frânturi de oase acoperite de niste zdrente care nici ele nu erau iertate, ci sfâsiate si îngurgitate împreuna cu toate celelalte.

Acesta era sfârsitul lui Emanuel. Ameteala îmi revenea, dar fara ca asta sa aiba vreo legatura cu spectacolul, ma simteam slabit si nefolositor, îmi venea greu sa mai suport stralucirea felinarelor din apa, ochii ma usturau si strigatele multinii ma deranjau - sunetele erau parca prea puternice, auzem scrâsnetul oaselor sub dintii pradatorilor, plescaitul cozilor si al înotatoarelor ce se miscau ritmic, apoi din departare, zgomotul valurile ce se spargeau de stâncile de suprafata.

Nu aveam ce sa mai fac acolo, asa ca am pornit-o spre iesire. Emanuel nu mai exista. Daca murea în Lume, corpul lui se stingea si el. Urcasem deja treptele spre suprafata si ma gândeam la Draga si la ce avea sa-mi spuna fara sa-mi mai amintesc ca ea plecase definitiv, când am vazut o sfera argintie plutind spre mine. Semana cu mingile ce se desprindeau de pe suprafata Arcului de Triumf la fiecare apus de soare. Acum era noapte în Lume, iar eu vedeam ceea ce nu ar fi trebuit sa existe. Dar asa cum spusesem, asta nu mai avea importanta, iar eu m-am aplecat si atins sfera. Argintul era rece si astfel era si trecerea mea, pe când stateam întins în pat si ma zbateam între o lume si alta.